

Natura, Orgaan der Nederlandsche Natuurhistorische Vereeniging No. 12, 15 Dec. 1929.

De Vierde Natuurhistorische Tentoonstelling zal plaats hebben op 23—26 of 28 Mei 1931 in Arnhem. De Algem. Secr. plaatst reeds nu een oproeping aan alle afdelingen om inzendingen in elkaar te zetten.

Met de Kijker door J. P. Strijbos geeft de maandelijksche aanwijzingen voor vogelliefhebbers, ditmaal vooral voor het voederen van de wintergasten bij huis en hof.

Dr. Zubli op Goedereede vond op een grinthoop een stuk van een Mammoetskies als rolkei.

H. Thiellier brengt in herinnering, dat *Limia rubrofasciata* als levendbarend warmwater-aquariumvischje meer aandacht van de liefhebbers verdient.

L. B. Bos (Bergumerheide) vertelt van zeldzame zwerfsteenen in de Noordelijke provincies: laurvikiet en rhombenporfier, die niet uit de Oostzeestreken, maar uit Noorwegen (Christiania-gebied) afkomstig zijn, Vermoedelijk zijn deze gesteenten niet rechtstreeks uit Noorwegen naar hier gebracht maar door onze Baltische (Oostzee)-gletschers in Nd. Deutschland opgenomen.

Een verkleuringsproef met *Anemonia sulcata* werd door F. Groeneveld genomen door de dieren langen tijd in duister te houden; ze namen een fraaie bleeke tint aan.

Amoeba, Orgaan van den Nederl. Jeugdbond voor Natuurstudie, 9e Jg., No. 4, December 1929.

M. J. Adriani vervolgt zijn uitvoerig Botanisch Verslag van het N. J. N.-kamp te Denekamp en behandelt thans het Dinkelgebied in engeren zin, het Lutterzand en de Brongebieden (in de buurt van Ootmarsum).

Het ornithologisch verslag: De vogels bij Denekamp door N. Tinbergen is beknopter.

Kees Andriesse schrijft over Giftige Paddestoelen en L. Tinbergen over De Veldkenmerken van de Algemeene Eenden met een aardige tekening, die helaas wat klein is uitgevallen, van bergeend, wilde eend, de talingen, pijlstaart, smient en slobbeend.
J. HEIMANS.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Kleine Alk in 't binnenland. — Op 31 December l.l. vond een arbeider op de Golf links der Utrechtsche Golfclub in het natuurpark „De Pan” onder Bilthoven een Kleine Alk. (Alle alle. L.). De vogel had een gaaf vederkleed en hoewel hij niet goed kon vliegen, zag hij er nog monter uit, toen hij mij op 1 Januari getoond werd. Toen we hem op 3 Januari wilden fotografeeren op de plaats, waar hij gevonden werd, ver van eenig water, was hij echter reeds dood en is nu in handen van den preparateur.

Driebergen.

A. A. TJITTES.

Verschillende waarnemingen. — 1. Het aantal vruchtboomen, dat in dezen zomer in deze streek sterft, is groot. Het merkwaardige is, dat ze in het voorjaar *gebloeid* hebben en nu, terwijl de vrucht zich vormt, afsterven. Onwillekeurig zoekt men de oorzaak in den strengen winter, die achter ons ligt; maar hoe dan dit bloeien te verklaren? Een tuinman alhier meende, dat de wildstam in dezen winter was dood gegaan en de geënte vorm gebloeid had van het reservevoedsel, daarin opgehoopt; nu dit verbruikt was en geen nieuw voedsel uit den bodem werd toegevoerd, moest natuurlijk de gekweekte vorm sterven. Kan deze verklaring als juist worden aanvaard? Zoo ja, hoe is dan het benodigde water voor den bloei toegevoerd?

2. Bij een kennis van mij, in het bezit van een grooten tuin met flinken vijver, waarin tal van kikkers, kwam ik tot de ontdekking, dat deze diertjes afkomen op een *rood* klaverbloempje, dat men in het water werpt, *niet* op een *wit*. Ik herinner hierbij aan de

mededeeling van Heimans in zijn Handleiding, deel II, blz. 110: „Er wordt beweerd, dat de ooievaar met zijn roode pooten en zijn dito bek de kikkers tot zich lokt.”

3. Onlangs was onze dienstbode bezig 'n zeil te boenen; in zeer korten tijd zaten hierop tal van bijen, die door de openstaande deur waren binnengevlogen. Slechts de geur kan hier lokmiddel geweest zijn.

4. Dezer dagen hield ik muggepoppen. Zooals bekend, „hangen” die vaak aan de oppervlakte van het water. Nu bleek mij, dat al die poppen wegvluchten het water in, als ik mijn hand bracht vóór het glas (zonder dit aan te raken), zoodat het licht werd onderschept. Zouden de muggepoppen gevoelig zijn voor licht?

5. Eenigen tijd geleden was ik genoodzaakt een binnenshuis aangebracht roodstaartjes-nest te verwijderen; ik maakte daartoe vlak bij de opening van het tuimelraam, waardoor de ouden af en aanvlogen, een gelegenheid, waarop het nestje kon rusten en dit werd toen met de jongen er in neergelegd. Ik nam waar, dat de ouden herhaaldelijk vlak bij het nest zaten; nochtans hebben zij dit niet gezien, tenminste niet herkend, en hun jongen niet gevonden: den volgenden morgen lagen deze dood in het nest. Men is geneigd hieruit te besluiten, dat de plaats van het nest de jongen doet vinden, althans daartoe meewerkt.

6. Tweemaal is door mij waargenomen, dat een vleermuis regelrecht van den grond opvloog, hoewel dit volgens de meeste leerboeken onmogelijk zou zijn.

Doetinchem.

H. J. MEIJER.

Ongetwijfeld heeft de strenge winter den dood veroorzaakt van veel boomen en heesters, vooral cultuurgewassen. Het tempo van afsterven was zeer verschillend en afhankelijk van plaatselijke omstandigheden.

De voorliefde van kikkers voor rood is bekend. Wij vingen ze vijftig jaar geleden met roode lapjes flanel aan een touwtje. Maar ik geloof toch niet, dat de ooievaar daarom roode pooten heeft.

Die muggepoppen zouden niet gedoken zijn, als u uw hand heel langzaam had bewogen; zij ontvluchtten het groote bewegende lichaam.

Het gedrag van vogels ten opzichte van hun verplaatste nest is nogal verschillend. In den regel weten zij het wel weer te vinden. Vogelfotografen hebben dienaangaande toch wel zeer bemoedigende ondervindingen opgedaan.

Wat die vleermuis betreft, elke waarneming van dat direct van den grond opvliegen is welkom, want maar al te dikwijls wordt nog verhaald en gedrukt, dat de dieren daartoe niet in staat zouden zijn. Hoe is het in uw streek met de talrijkheid van de vleermuizen?

T.

Van Texel. — Naar aanleiding van de mededeeling van den Heer W. Meyer Clussen kan ik omtrent het geraamte op de Slufter het volgende berichten. Begin Sept. vonden P. v. d. Ceul en P. B. Jansen een kadaver van een Cetacee op de Slufter, ruim twee meter lang, het aantal tanden bedroeg 96 à 100. Uit de beschrijving van het kadaver en de tand welke zij mij lieten zien, meende ik te mogen afleiden, dat het een Tuimelaar was.

Ze hadden echter een veel belangrijker vondst gedaan. Juist even voordat zij Texel weer gingen verlaten strandde er een zeer groot zeezoogdier op de kust bij de vuurtoren. De beschrijving klopte niet met Tuimelaar. De zeer groote rugvin en staartvin maakten, dat we gingen denken aan een jongen Orka, een onzer vervaarlijkste zeeschuimers, ook was het mogelijk, dat we met een Witsnuitdolfijn te doen hadden, in elk geval de moeite waard. Maar daar het aantal tanden niet bekend was, (de verstijving welke na den dood intreedt maakte het niet mogelijk de bek te openen), bleven we omtrent de soort in het ongewisse. Prof. van Oort werd met dit geval in kennis gesteld, waarop de Opzichter van de Eierlandsche Vuurtoren verzocht werd het dier naar 's Rijks Museum van Nat. Historie te Leiden te doen expedieeren. Hiermede werd een begin gemaakt, maar daar het dier intusschen reeds niet geheel reukloos meer was, meende de Heer Alderlieste, dat het Museum niet gesteld zou zijn op een dergelijk geurend vrachtje en werd het dier weer van den wagen gegoooid, waarop het reeds geheschen was, en op het strand achtergelaten. Hij had eens moeten weten, hoe verheugd wij met zoo'n „stinkend” geval zouden geweest